

Popolnoma negiben in dobesedno zlit s podlago sem ležal na hrbtu in čakal njeno prvo oceno poškodbe. Nasmešek mi je prilezel na usta, ko me je potolažila: "Krvav si, ampak mogoče niti ne bo potrebno šivati."

Kolikor mogoče hitro sva zapustila jamo in do doma sem celo sam vozil, do bolnišnice pa ni šlo več, ker so bile bolečine prehude. Na urgenci bolnišnice so si sledile vsemogoče preiskave. Diagnoza: pretres možganov in huda poškodba srednjega ušesa, če odrgnine in otekline po ostalih delih telesa niti ne omenjam. Posledice: glavoboli, delna izguba sluha ter nato šumenje v ušesih, tritedensko pljuvanje krvi, ki se je iz srednjega ušesa zlivala v ustno votlino, in mesec bolniške. Lobanja k sreči ni bila počena. Na glavo sem padel približno dva metra globoko. Če bi padel globlje, bi se padec lahko končal tudi tragično.

Zgodba se je srečno končala in tako nisem zamudil svoje poroke, čeprav sem bil uradno še na bolniški. Seveda so predvsem sodelavci hitro ugotovili, da je bila moja odločitev posledica padca kapnika na glavo oz. boljše glave na kapnik.

Anton Tramte: Brezno zlomljene noge

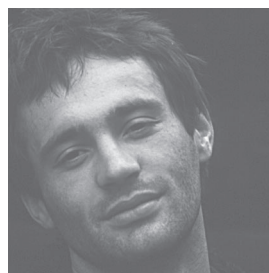

Tone, 1996.

Foto: Andrej Hudoklin

V jamarstvu se dogajajo nesreče kakor drugje. Ena od takih se je zgodila tudi meni. Spomladi leta 1991 sva z Andrejem Ravnohribom organizirala jamarski tabor na območju Travnega dola, kjer nam je domačin Franc Vidmar pokazal več neraziskanih jam. V dopoldanskem času smo si ogledali nekaj vhodov, popoldne pa smo se odločili, da gremo odpirat jamo v bližini mrhovišča pri Pajkežu. Šli smo po gozdu po zelo skalnatem terenu in nenadoma se mi je noga zagozdila v skalni razpoki. Ker sem bil otovorjen z jamarsko opremo, sem izgubil ravnotežje in nerodno padel. Ob tem sem si kar dvakrat prelomil kost pod kolenom. Takoj sem poklical na pomoč prijatelje, ki najprej niso mogli verjeti, kaj se mi je zgodilo. Andrej je bil takrat že jamarski reševalec, v kombiju pa smo imeli reševalna nosila. Najprej so mi imobilizirali nogo, potem pa so me skupaj dali na nosila. S težavo so me odnesli v kombi in me takoj odpeljali v novomeško bolnišnico. Poškodba noge je bila tako huda, da so me operirali in mi v kost namestili ploščico. Ko smo brezno čez dve leti raziskali, smo mu dali ime Brezno pri zlomljeni nogi.

Iztok Vilič: Vse moje ožine

Iztok v Bosni, 1984.

Foto: Marko Pršina

Po naravi sem suhec. Odkar pomnim sem se tlačil v vsemogoče odprtine. Luknje v starih drevesih sem preprosto oboževal. Na faksu sem bil na primer znan po tem, da sem na izletu v Pragi zlezal v avtobus skozi ozko okno za prezračevanje in tako rešil kolege pred strupenim mrazom, ker je šofer nekje obtičal. Nasploh imam ob različnih situacijah rad reklo, da sem se izvlekel »skozi šivankino uho«. In do prave veljave pride suhec v jamah. Jame imajo vsemogoče razsežnosti in ena od najzanimivejših so ožine. Ožina pač ni samo prehod. V njej se vedno zatakne in zaplete. Tako sem si zapomnil mnoge ožine, za nekatere pa nisem več povsem prepričan, da vem, v kateri jami sploh so.